

сармати и други племена се вмъкватъ, необезпокоявани отъ никого.

Подъ стенитѣ на Marcianopolis за пръвъ пжтъ явно избухва недоволството на вестготитѣ, които започватъ да опустошаватъ Тракия, кждето други тѣхни сънародници — въ Одринъ — бѣха избързали.

Можеше, обаче, да се поправи положението чрезъ спазване, отъ страна на римлянитѣ, на уговоренитѣ условия.

Валенций, който не знае нищо за лошата администрация на чиновницитѣ си, прибѣгва до оржжието и до силата, изпраща известие на колегата си Грацианъ, който командува западнитѣ войски, да се притече въ Тракия, а самиятъ той трѣгва къмъ Цариградъ.

Вестготитѣ, узнали за приближаването на войскитѣ, напускатъ Тракия и минаватъ въ Добруджа при делтата на Дунава, по крайбрѣжието на Черно море. Едно сражение дадено имъ въ 377 г. при старото пристанище Ad Salices отъ римлянитѣ отъ гарнизонитѣ се завършва неопредѣлено и императорскитѣ сили мѣдро се затварятъ въ Marcianopolis, избѣгвайки, въ очакване на подкрепления, какво и да е решително сблъскване. Но презъ зимата вестготитѣ пробиватъ преградата и нахълтватъ почти до Цариградъ.

Валенций, трѣгналъ отъ Азия следъ като сключва миръ съ Персия, пристига въ Цариградъ на 30 май, 378 г., отдето излиза на 11 юний съ многобройна войска, насочена къмъ Одринъ, кждето установява главната си квартира и чака Грациано. Този, трѣгналъ отъ Рейнъ, бѣ срѣщналъ при р. Иннъ алеманитѣ възбунтувани и бѣ успѣлъ да ги победи, загубвайки, обаче, много скъпоценно време.

Но все пакъ на 9 августъ е вече въ Castra Mastri (Oescus) въ Мизия, на четиринадесетъ деня пжтъ отъ Валенций. Този бѣ събралъ предния день голѣмъ воененъ съветъ: нѣкои искатъ да чакатъ Грацианъ, други — да се напада веднага. Преодолява последното мнение и на 9 августъ императорската войска, оставила багажа и съкровището подъ добра охрана въ Одринъ, трѣгва срещу вестготитѣ, които заедно съ набързо събранитѣ орди хуни, остроготи, алани и сармати се бѣха разположили на не повече отъ 12 мили разстояние. Ужасно е поражението на римлянитѣ.

Само една трета отъ войската успѣва да се спаси: императорътъ, раненъ и пренесенъ въ една колиба, умира всрѣдъ пламъцитѣ на колибата, която врѣхлѣтели вестготи запалватъ.

По действителнитѣ си загуби сражението при Одринъ се изравнява и по лошитѣ последици надминава римското поражение при Канне¹). Одринъ и други крепости (и особено

¹) Старъ градъ въ Апулия, днесъ скромнъ чифликъ при Каносса (при Бари), прочутъ, обаче, поради страшното поражение на римлянитѣ, нанесено имъ отъ Анибалъ въ 216 г. пр. Хр.